

ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน

ณิชา ชินธามัน¹

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ภาวณิ เตชเทศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

อัครพร แสงอรุณเลิศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ภทศญา พ้วยก

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

สุริย์พร เพ็งเลีย

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

รับต้นฉบับ: 7 มีนาคม 2560 รับผิดชอบ: 11 เมษายน 2560

บทความวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) จำนวน 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ และแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test Dependent) ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: แบบฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษ จับใจความสำคัญ สื่อ

¹ การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึง ณิชา ชินธามัน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต E-mail: nitchaswu@gmail.com

A Result of Reading for Main Idea Exercises from Everyday Life Media

Nitcha Chintahanaman¹

Pibulsongkram Rajabhat University

Pawninee Deched

Pibulsongkram Rajabhat University

Assawaporn Sangarunlert

Pibulsongkram Rajabhat University

Patsaya Puaygi

Pibulsongkram Rajabhat University

Sureeporn Penglia

Pibulsongkram Rajabhat University

Received: 7 March 2017 Accepted: 11 April 2017

Research Article

The purposes of this research were to study results of reading for main idea exercises from everyday life media, and to compare students' learning achievements before and after using the exercises. The sample was 27 students purposively selected from Grade-8 students at Municipal School 5 (Wat Phan Pi). The research instruments were five lesson plans, English reading exercises for main idea from everyday life media, and an achievement test. Data were analyzed by mean, standard deviation and dependent t-test. The results showed that students' learning achievement scores after using the English reading exercises was higher, and that the difference was statistically significant at the .05 level.

Keywords: exercises, English reading, main idea, media

¹Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Nitcha Chintahanaman
Pibulsongkram Rajabhat University E-mail: nitchaswu@gmail.com

บทนำ

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบันนี้ ทำให้โลกมีวิวัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างไร้พรมแดนและรวดเร็ว ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีความสำคัญมากในสังคมปัจจุบัน ซึ่งข้อมูลเหล่านี้เป็นภาษาอังกฤษจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยต้องเร่งพัฒนา ปรับปรุง และเปลี่ยนแปลงให้คนในประเทศมีศักยภาพเพียงพอต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารของสังคมโลก หลายประเทศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงได้บัญญัติไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยกำหนดให้แต่ละโรงเรียนจัดสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนทุกคนทั้งในระดับ ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เพื่อให้สามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะหลักที่สำคัญหนึ่งในสี่ทักษะของการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่จำเป็น สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (กัญญา ปัญญาสุทธิ, 2522) ช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านความรู้ ความสามารถและสติปัญญา ตลอดจนนำความรู้ ความคิดที่ได้จากการอ่าน มาประยุกต์ใช้ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน (วิสาข์ จิตติวัตร, 2541) อีกทั้งยังนำไปใช้ในการค้นคว้าหา ความรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้กลายเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และมีอุปนิสัยรักการอ่าน แต่ปัญหาด้านการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในปัจจุบันนั้น เกิดจากความไม่เข้าใจในความหมายของคำศัพท์ที่มีอยู่ในข้อความ นั้นๆ เมื่ออ่านข้อความแล้วไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน จับใจความสำคัญหรือรายละเอียดเกี่ยวกับบทความนั้น ได้ และผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับต่างๆ ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา ไม่สามารถอ่าน หนังสือหรือเอกสารอื่นๆ ที่นอกเหนือจาก ตำราที่ใช้ในห้องเรียนได้ (สมุทพร เช่นชวนิช, 2542)

จากการสังเกตผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ในปีการศึกษา 2559 ภาคเรียนที่ 1 รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ และผลการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ใน 4 ทักษะ โดยเฉพาะทักษะการอ่านต่ำกว่าทักษะการฟัง การพูด และการเขียน อีกทั้งจากการ ทำแบบฝึกหัดก่อนเริ่มเรียนเพื่อทบทวนความรู้เดิม ผลปรากฏว่านักเรียนทำแบบฝึกหัดก่อนเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ประเมิน และไม่ถึงครึ่งของคะแนนทั้งหมด จึงได้วิเคราะห์สภาพปัญหา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ ยังขาดทักษะ ในการอ่านเพื่อจับใจความ นักเรียนไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถ จับใจความสำคัญได้

พันธุทิพา หลาบเลิศบุญ (2542) ได้จำแนกลักษณะการอ่านจับใจความไว้ 2 ลักษณะ คือ

1. การอ่านเพื่อจับใจความรวม เป็นการอ่านเพื่อรู้และจะได้ตัดสินใจคุณค่าของเรื่องที่อ่านนั้นๆ สมควร จะอ่านอย่างละเอียดหรือไม่ หรือเป็นเครื่องชี้แนวทางให้ผู้อ่านรู้ว่าศึกษาค้นคว้าเรื่องใดมาประกอบเพื่อช่วย

ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องอย่างไร วิธีเก็บใจความสำคัญ ผู้อ่านอาจตั้งคำถามให้กว้างๆ ว่าใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร และพยายามตอบคำถามสั้นๆ แต่ให้ได้ใจความชัดเจน

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านที่ละเอียดมากเพื่อจะได้ใจความสำคัญของงานเขียนนั้นได้ การอ่านในลักษณะนี้ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจกับข้อความทุกๆ ย่อหน้า ผู้อ่านอาจสังเกตประโยคใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า ซึ่งตามหลักการเขียนย่อหน้าจะประกอบด้วยประโยคใจความสำคัญและประโยคขยาย ประโยคใจความสำคัญอาจจะอยู่บรรทัดแรก ตอนกลางหรือข้อความตอนท้ายของข้อความก็ได้

เห็นได้ว่าการอ่านจับใจความสำคัญเป็นสิ่งจำเป็นมากในการอ่าน เนื่องจากเมื่ออ่านแล้วจับใจความสำคัญได้จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนเสนอไว้ ความหมายของการอ่านจับใจความสำคัญจึงหมายถึงกระบวนการที่ผู้อ่านแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ได้เข้าใจ รวมถึงมีความเข้าใจในการอ่านเรื่องราวต่างๆ ที่มีปัจจัยสำคัญ คือ การรู้จักคำศัพท์มาก เป็นการอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่องหรือของหนังสือแต่ละเล่มที่เป็นส่วนใจความสำคัญ และส่วนขยายใจความสำคัญของเรื่อง ใจความสำคัญส่วนมากจะมีลักษณะเป็นประโยค ซึ่งอาจปรากฏอยู่ในส่วนใดส่วนหนึ่งของย่อหน้าก็ได้ จุดที่พบใจความสำคัญของเรื่องในแต่ละย่อหน้ามากที่สุดคือ ประโยคที่อยู่ตอนต้นย่อหน้า เพราะผู้เขียนมักบอกประเด็นสำคัญไว้ก่อนแล้วจึงขยายรายละเอียดให้ชัดเจน รองลงมาคือประโยคตอนท้ายย่อหน้า โดยผู้เขียนจะบอกรายละเอียดหรือประเด็นย่อยก่อน แล้วจึงสรุปด้วยประโยคที่เป็นประเด็นไว้ภายหลัง (กรมวิชาการ, 2546; พรทิพย์ สุทธิพันธ์, 2545; สมพร มั่นตะสูตร, 2526)

การอ่านจับใจความสำคัญเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์นั้น จะต้องมีหลักเกณฑ์ในการอ่าน คือ อ่านเรื่องราวทั้งหมดให้เข้าใจ จับใจความสำคัญของแต่ละตอน แล้วตั้งคำถามสั้นๆ ว่าใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร แล้วสรุปใจความสำคัญของทุกๆ ตอน และขยายความในคำตอบเมื่อต้องการรายละเอียด ส่วนการอ่านจับใจความจะให้ได้ผลนั้นนักเรียนต้องมีความรู้ พื้นฐานในการอ่าน ต้องเข้าใจความหมายของคำ ต้องมีสมาธิในการอ่าน มีสุขภาพกายและจิตใจดี และต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมออย่างที่สมุทร เช่นชวนิช. (2542) ได้ให้หลักการอ่านจับใจความสำคัญไว้ว่า ต้องให้นักเรียนรู้จักคำศัพท์ใหม่ๆ เพื่อให้เกิดความพอใจและให้นักเรียนรู้จักความหมายของคำอย่างแตกฉานจะทำให้นักเรียนอ่านหนังสือได้อย่างกว้างขวาง เข้าใจเนื้อเรื่องและจับประเด็นได้นอกจากนี้ วนิดา โสภากันต์ (2530) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการอ่านจับใจความสำคัญไว้ ดังนี้

1. อ่านผ่านๆ โดยตลอด เพื่อให้รู้ว่าเรื่องที่อ่านว่าด้วยเรื่องอะไร จุดใดเป็นจุดสำคัญของเรื่อง
2. อ่านให้ละเอียด เพื่อทำความเข้าใจอย่างชัดเจน ไม่ควรหยุดอ่านระหว่างเรื่องเพราะจะทำให้ความเข้าใจไม่ติดต่อกัน
3. อ่านซ้ำตอนที่ไมเข้าใจ และตรวจสอบความเข้าใจบางตอนให้แน่นอนถูกต้อง
4. เรียบเรียงใจความสำคัญของเรื่องด้วยตนเอง

อีกทั้งการสอนทักษะการอ่านจับใจความ ครูต้องพยายามสร้างความสนใจ ให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการอ่านจับใจความ โดยฝึกให้นักเรียนอ่านเพื่อความเข้าใจในเรื่องราวที่กำหนดให้ การบอก

รายละเอียด การจัดลำดับเหตุการณ์ การบอกถึงเหตุและผล โดยครูต้องตั้งคำถามให้นักเรียนตอบเป็นตอนๆ ตามเรื่องนั้นๆ

เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ (2552) ได้กล่าวถึง ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการอ่านจับใจความสำคัญของ เรื่องที่ฟังและการดูสื่อต่างๆ ไว้ ดังนี้ การอ่านจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านเพื่อให้ทราบ ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และผลเป็นอย่างไร แล้วจดบันทึกใจความสำคัญนั้นไว้ หลักการอ่านจับใจความสำคัญ มีวิธีปฏิบัติดังนี้

1. ตั้งใจอ่านเรื่อง
2. คิดตั้งคำถาม และตอบคำถามจากเรื่องว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ผลเป็นอย่างไรและให้ข้อคิด อย่างเป็นอย่างไร แล้วเขียนเป็นแผนภาพโครงเรื่อง
3. เขียนเรียบเรียงสรุปใจความสำคัญของเรื่องด้วยสำนวนภาษาของตนเอง
4. อ่านทบทวน เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย และความถูกต้อง

นอกจากนี้การฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญมีความจำเป็นต้องนำสื่อมาใช้ในการ เรียนการสอน เนื่องจากการนำสื่อในชีวิตประจำวันมาใช้ในการเรียนการสอนเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง เป็นการเชื่อมโยงความรู้ในชั้นเรียนกับชีวิตประจำวัน ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างของภาษาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ในชีวิตประจำวัน เป็นการให้ประสบการณ์ตรง ทำให้เข้าใจภาษาและวัฒนธรรมยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจ เห็นความจำเป็นและความสำคัญของการเรียนภาษาเพื่อสามารถนำไปใช้จริงในอนาคต แต่การนำสื่อใดๆ มาใช้ในการเรียนการสอนจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย ความเหมาะสม ความยากง่ายของของสื่อ และต้องพิจารณา ถึงความรู้พื้นฐาน ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนด้วย

ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ จับใจความสำคัญ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการพัฒนาด้วยการใช้สื่อ เช่น หนังสือพิมพ์หรือวารสาร ตัวอย่างเช่น พูนทรัพย์ นาคนาคา (2539) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาสื่อการเรียนเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านหนังสือพิมพ์ และวารสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยสื่อการเรียน ที่พัฒนาจากหนังสือพิมพ์และวารสารภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญสูงกว่า นักเรียนที่เรียนด้วยสื่อการเรียนปกติหรือดังเช่นการศึกษาของสุวรรณี เวทโธสง (2544) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ เอกสารจริง เพื่อพัฒนาความสามารถและแรงจูงใจในการอ่าน โดยใช้เอกสารจริง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 4 โรงเรียนพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่านักเรียนมีความสามารถและมีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นเมื่อได้รับการสอนด้วยเอกสารจริง

นอกจากนี้การศึกษาของกิลลิส (Gillis, 1984) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านโดยการทำการ สุ่มนักเรียนเกรด 7 จำนวน 93 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองซึ่งใช้หนังสือพิมพ์ในการอ่านเพื่อ จับใจความสำคัญ และกลุ่มควบคุมไม่ใช้หนังสือพิมพ์ ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้วยการใช้ข้อสอบมาตรฐาน หลังจากทดลองเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ของการอ่านเพื่อความเข้าใจของ

นักเรียนกลุ่มที่ใช้หนังสือพิมพ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้หนังสือพิมพ์ จึงสามารถสรุปได้ว่ากิจกรรมจากหนังสือพิมพ์สามารถช่วยให้นักเรียนเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญได้

จากทั้งหมดที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน จากการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยตั้งสมมติฐานว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้ใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนได้เรียนและก่อนใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน เนื่องจากแบบฝึกนี้จะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญของนักเรียน และแก้ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 53 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling Selection) จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 27 คน

เครื่องมือการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ โดยใช้แบบฝึกจากสื่อในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 แผน ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น โดยศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรตามโครงสร้าง มาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และกระบวนการจัดการเรียนการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ รวมทั้งศึกษาวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จากหนังสือคู่มือครูการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และศึกษาดำรง เอกสารทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ พร้อมทั้งคัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการสอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้จะเน้นทักษะด้านการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ จากนั้นจึงเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้แบบฝึก จำนวน 5 แผน รวม 10 ชั่วโมง โดยกำหนดเนื้อหาสาระ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ คือ นางภัทราพร แซ่จิ๋ว ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่ม

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการเรียนรู้ ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ขั้นตอนในการทำกิจกรรมการอ่านของนักเรียน การวัดผลประเมินผล และความถูกต้องเหมาะสมของการใช้ภาษาในการทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อทำการพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

การประเมินตรวจสอบความถูกต้อง ตามแบบประเมินที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ใช้เกณฑ์ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ระดับคะแนนเฉลี่ย	4.51 - 5.00
เหมาะสมมาก	ระดับคะแนนเฉลี่ย	3.51 - 4.50
เหมาะสมปานกลาง	ระดับคะแนนเฉลี่ย	2.51 - 3.50
เหมาะสมน้อย	ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.51 - 2.50
เหมาะสมน้อยที่สุด	ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.50

สุดท้ายจึงนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุง แก้ไข และจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้สอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย

ชุดที่ 1 เรื่อง Advertisements ชุดที่ 2 เรื่อง Signs and Notices ชุดที่ 3 เรื่อง Newspaper and magazine ชุดที่ 4 เรื่อง Letter and poster และชุดที่ 5 เรื่อง Passages

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา และวิเคราะห์หลักสู่ตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 เพื่อศึกษาเนื้อหารายวิชาในการนำมาสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ รวมทั้งศึกษาเอกสาร ตำรา ผลงานทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แนวทางการสร้างแบบฝึก ตลอดจนศึกษาเนื้อหาการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อจับใจความสำคัญจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ โดยคัดเลือกเนื้อหาจากสื่อหรือเอกสารจริง และสร้างแบบฝึกทักษะโดยเลือกใช้สื่อหรือเอกสารจริงให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละแผน โดยคำนึงถึงความสามารถของนักเรียน ความยากง่าย ความน่าสนใจ ความเหมาะสม และความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้วางไว้ อีกทั้งจะต้องเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จากนั้นนำแบบฝึกทักษะที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกับแผนการจัดการเรียนรู้ คือ นางภัทราพร แซ่จิ๋ว ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต 1 เพื่อทำการพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง และหาคุณภาพของแบบฝึกและนำแบบฝึกทักษะมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ จากนั้นจึงจัดพิมพ์และนำไปใช้สอนกับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดการจับใจความสำคัญตามที่กำหนด โดยศึกษา ทฤษฎีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และวิเคราะห์หลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น สาระการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ให้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ จากนั้น นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกับแผนการจัดการเรียนรู้ คือ นางภัชราพร แซ่จิ๋ว ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการ พิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต 1 เพื่อพิจารณาความเหมาะสม และวิเคราะห์ความ สอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อดูความเที่ยงตรงของ แบบทดสอบ จากนั้นนำไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนน และนำ คะแนนของนักเรียนแต่ละคนที่ได้มาทำการวิเคราะห์เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (r) และความยากง่ายของข้อสอบ (p) แล้วเลือกข้อที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่า ข้อสอบทั้งฉบับมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.41-0.69 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.39-0.60 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.85

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนไปทำการทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดพันปี) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 27 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 30 นาที แล้วตรวจ และบันทึกคะแนนไว้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

2. ทำการสอนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบฝึกทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้าง ขึ้นพร้อมบันทึกคะแนนนักเรียนที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะ และการทำแบบทดสอบหลังบทเรียนในแต่ละ แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

3. หลังจากสอนเนื้อหาทั้งหมดแล้ว นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดิม มาทำการทดสอบ นักเรียนกลุ่มทดลองอีกครั้งแล้วตรวจ และบันทึกคะแนน จากนั้นนำคะแนนไปทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน โดยใช้ค่า t -test (Dependent Samples)

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียว ก่อนเรียน – หลังเรียน (One Group Pretest – Posttest Sample) ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูล ดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลการใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ จากสื่อในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้ง 5 ชุด

ลำดับที่	แบบทดสอบ ก่อนเรียน	แบบทดสอบ หลังเรียน	ลำดับที่	แบบทดสอบ ก่อนเรียน	แบบทดสอบ หลังเรียน	ลำดับที่	แบบทดสอบ ก่อนเรียน	แบบทดสอบ หลังเรียน	ลำดับที่	แบบทดสอบ ก่อนเรียน	แบบทดสอบ หลังเรียน	ลำดับที่	แบบทดสอบ ก่อนเรียน	แบบทดสอบ หลังเรียน
1	7	14	10	10	14	1	11	15	1	12	15	1	9	15
2	8	15	10	10	15	2	10	15	2	11	15	2	8	16
3	11	14	9	9	14	3	13	14	3	10	14	3	9	15
4	10	16	11	11	15	4	13	17	4	11	15	4	7	15
5	12	15	12	12	18	5	14	18	5	13	17	5	10	16
6	9	14	10	10	14	6	11	15	6	10	14	6	6	14
7	14	14	13	13	18	7	14	18	7	14	18	7	11	17
8	14	18	14	14	19	8	14	19	8	14	19	8	12	17
9	13	15	11	11	17	9	11	16	9	12	16	9	11	15
10	15	19	14	14	19	10	14	19	10	15	20	10	12	18
11	9	14	8	8	14	11	12	14	11	9	14	11	7	14
12	13	17	11	11	15	12	13	16	12	13	17	12	10	15
13	9	14	10	10	14	13	12	14	13	11	14	13	9	14
14	14	16	12	12	18	14	15	18	14	14	18	14	12	18
15	14	16	12	12	17	15	14	17	15	14	17	15	11	17
16	11	14	9	9	14	16	12	14	16	11	14	16	9	14
17	12	15	12	12	15	17	12	15	17	12	15	17	11	15
18	9	14	11	11	14	18	11	14	18	9	14	18	12	14
19	11	14	10	10	15	19	12	15	19	10	14	19	11	15
20	11	16	11	11	16	20	12	16	20	11	16	20	10	16
21	10	14	10	10	14	21	13	15	21	10	14	21	9	14
22	5	14	7	7	14	22	5	14	22	10	14	22	6	14
23	10	14	10	10	14	23	11	14	23	10	14	23	10	14
24	12	15	13	13	19	24	13	17	24	13	17	24	12	17
25	12	16	10	10	16	25	12	17	25	12	16	25	10	15
26	10	14	10	10	14	26	10	15	26	10	14	26	9	14
27	11	15	11	11	16	27	11	16	27	11	15	27	11	17

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกชุดที่ 1 กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 27 คน ส่วนใหญ่สามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก มีนักเรียนเพียง 1 คน ที่ทำคะแนนได้เท่ากันคือ 14 คะแนนทั้งก่อนการใช้แบบฝึกและหลังการใช้แบบฝึก และจากตาราง 1 จะเห็นได้ชัดว่ามีนักเรียน 1 คน สามารถทำคะแนนทดสอบได้สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกถึง 9 คะแนน แต่คะแนนระหว่างก่อนใช้แบบฝึกและหลังใช้แบบฝึกยังไม่ห่างกันมากนักเนื่องจากการเรียนโดยใช้แบบฝึกครั้งแรก ถัดมาในแบบฝึกชุดที่ 2 กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 27 คน สามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก คือ เพิ่มขึ้น 3 คะแนน จำนวน 2 คน เพิ่มขึ้น 4 คะแนน จำนวน 8 คน เพิ่มขึ้น 5 คะแนน จำนวน 10 คน เพิ่มขึ้น 6 คะแนน จำนวน 6 คนและสูงสุด 7 คะแนน จำนวน 1 คน

แบบฝึกในชุดที่ 3 กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 27 คน สามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก คือ เพิ่มขึ้นต่ำสุด 1 คะแนน สูงสุด 9 คะแนน และกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งหมดสามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้สูงขึ้นเฉลี่ย 3.85 คะแนน อีกทั้งจากชุดที่ 4 แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 27 คน ส่วนใหญ่สามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก โดยนักเรียนจำนวน 2 ใน 3 สามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้

มากกว่าก่อนการใช้แบบฝึก 4 คะแนน และมีนักเรียน 1 คนที่สามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้จำนวนเต็ม 20 คะแนน และสุดท้ายแบบฝึกชุดที่ 5 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถ

ทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกเพิ่มขึ้น 8 คะแนน จำนวน 4 คน เพิ่มขึ้น 7 คะแนน จำนวน 1 คน เพิ่มขึ้น 6 คะแนนมากที่สุด จำนวน 9 คน เพิ่มขึ้น 5 คะแนน จำนวน 8 คน เพิ่มขึ้น 4 คะแนน จำนวน 4 คนและเพิ่มขึ้นต่ำสุด 2 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 2 ผลการใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน (คิดเป็นร้อยละ)

ลำดับที่	แบบทดสอบก่อนเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน	ลำดับที่	แบบทดสอบก่อนเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน
1	49	70	15	65	81
2	47	72	16	52	70
3	52	67	17	59	75
4	52	74	18	52	70
5	61	80	19	54	73
6	46	67	20	55	80
7	66	81	21	52	71
8	68	87	22	33	70
9	58	75	23	51	70
10	70	90	24	63	85
11	45	65	25	56	80
12	60	76	26	49	71
13	51	67	27	55	79
14	67	84			

จากตาราง 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถทำคะแนนทดสอบหลังจากการใช้แบบฝึกได้สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก โดยก่อนใช้แบบฝึกนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถทำคะแนนได้อยู่ในช่วงระหว่าง 45-70 คะแนน แต่หลังจากการใช้แบบฝึกนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถทำคะแนนได้อยู่ในช่วงระหว่าง 65-90 คะแนน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถทำคะแนนได้สูงขึ้นเรื่อยๆ และมีการพัฒนาขึ้นหลังจากการใช้แบบฝึกอย่างเห็นได้ชัด

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	27	55.11	5.29	4.53*
หลังเรียน	27	77.41	7.97	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 3 ค่าที่คำนวณได้มีค่า 4.53 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนโดยมีคะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 55.11 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. เท่ากับ 5.29 และหลังเรียนด้วยคะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 77.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. เท่ากับ 7.97 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อภิปรายผล

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ จากสื่อในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน พบว่า บทอ่านหรือเนื้อหาที่นำมาจากสื่อในชีวิตประจำวันที่ไม่มีการดัดแปลงและเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน สามารถสร้างแรงจูงใจ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ เกิดความกระตือรือร้น เห็นความสำคัญและประโยชน์ของสิ่งที่อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของเดย์และแบมฟอร์ด (Day & Bamford, 1998) ที่ว่า สื่อในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและรักการอ่าน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของพูนทรัพย์ นาคนาคา (2539) ที่ศึกษาพบว่านักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา ที่เรียนด้วยสื่อการเรียนจากหนังสือพิมพ์และวารสารภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยสื่อการเรียนปกติ และสอดคล้องกับ กิลิส (Gillis, 1984) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านโดยใช้หนังสือพิมพ์ในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ ซึ่งพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ของการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของนักเรียนกลุ่มที่ใช้หนังสือพิมพ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้หนังสือพิมพ์ นอกจากการใช้สื่อที่เหมาะสมและมาจากชีวิตประจำวันแล้ว กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายและยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งมีทั้งกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม มีส่วนช่วยในการตอบสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคนได้ สอดคล้องกับคำกล่าวของสุมิตรา อังวัฒนากุล (2540) และวิสาข์ จิตวิตร (2541) ที่ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ในขั้นตอนการสอนอ่านในแต่ละชั้น ว่าการจัดกิจกรรมที่หลากหลายเป็นการช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ดียิ่งขึ้นและเป็นการสนองตอบความต้องการของแต่ละบุคคล

นอกจากนี้ผลการศึกษาลักษณะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 27 คน ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่าคะแนนหลังเรียนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของกลีนพะยอม สุระคาย (2544) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องการพัฒนา

แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญที่มีภาพการ์ตูนประกอบ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนทวีวัฒนา แขวงทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร พบว่า ความสามารถ
ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก แสดงว่า
แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยในการพัฒนาความรู้ ความสามารถในการอ่านได้อย่างมี
ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการอ่านเมื่อเรียนด้วยแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัย
ได้สร้างขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากแบบฝึกทักษะมาจากสื่อที่เป็นเอกสารจริง เนื้อหาเป็นเรื่องราวที่พบเห็นในชีวิตจริง
ของนักเรียน ทำให้นักเรียนนำสิ่งที่คุ้นเคยและประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาใช้ในการทำความเข้าใจบทเรียน
ได้ง่ายขึ้น จึงส่งผลให้ความสามารถในการอ่านของนักเรียนเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม นอกจากนี้นักเรียนยังสามารถ
เสริมสร้างทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของตนเองเพื่อจับใจความสำคัญจากสื่อที่หลากหลายมากขึ้น เช่น
หนังสือพิมพ์ นิตยสาร บทความ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กลีนพยอม สุระคาย. (2544). *การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: ฐานข้อมูล
วิทยานิพนธ์ไทย.
- กัญญา ปัญญสุทธ์. (2522). *การสร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องการผันวรรณยุกต์สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ ชาดะรัตน์. (2545). *การอ่าน : เครื่องมือในการแสวงหาความรู้*. กรุงเทพฯ: วิชาการ.
- พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ และคณะ. (2542). *ภาษาไทย 3*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พูนทรัพย์ นาคณา. (2539). *การพัฒนาสื่อการเรียนเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านหนังสือพิมพ์และวารสาร
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา*. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ (การวิจัย
และพัฒนาหลักสูตร) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วนิดา โสภากันต์. (2530). *การศึกษาความก้าวหน้าของการอ่านจับใจความในการเรียนซ่อมเสริมวิชา
ภาษาไทย โดยสอนในและนอกโรงเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ*. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทย) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- วิสาข์ จิตวิวัฒน์. (2541). *การสอนอ่านภาษาอังกฤษ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2526). *การสอนอ่านจับใจความ*. กรุงเทพฯ: พีรพัฒนา.
- สมุทร เข็มเชาวนิช. (2542). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ*. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณี เวทโธสง. (2544). *การพัฒนาความสามารถและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เอกสารจริง*. สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. (2551). *เรื่อนำสู่การใช้หลักสูตรแกนกลาง 51*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- Day, R. R., & Bamford, J. (1998). *Extensive Reading in the Second Language Classroom*. New York, NY: Cambridge University Press.
- Gillis, J. T. (1984). Increasing newspaper reading comprehension and engagement through concept-oriented reading instruction. *Journal of Educational Psychology*, 96 (3), 403-423.